

JOSÉ MONTILLA (PSC)

Més auster no pot ser

MANUEL CUYÀS

AVUI / EL PUNT, 14/11/10

Porta unes corbates molt boniques. Les compra vostè o les hi compren?
“Me les compro jo, com la resta de roba. Dues vegades a l'any vaig de botigues. No més”. És presumit? “No”.

Som al despatx presidencial. Entra un uixer a preguntar si volem un cafè o un aigua i el president Montilla consulta el rellotge. “Les sis? Aigua”. No prenem cafè, passada aquesta hora? “És que ja n'he pres cinc o sis durant el dia”. El primer, el de l'esmorzar. “Em llevo cada dia a un quart de vuit. Prenc el primer cafè i menjo una torrada amb una mica de pernil o de formatge i unes peces de fruita. Les úniques del dia. Agafo els nens i els porto a l'Escola Alemanya. En el trajecte cap al Palau llegeixo la premsa per sobre. Quan entro en aquest despatx la rutina es pot donar per acabada. Cada dia és diferent”.

Té fama de dormir poc. “Dormo poc”. També en té de no parlar massa. “Però si em passo el dia parlant, si la meva feina és parlar...” Doncs deu ser una sensació. “El que passa és que la gent espera d'un andalús una major expressivitat. Els tòpics de sempre. Jo responc que, com en tot, hi ha moltes classes d'andalusos i que jo formo part dels que no expliquen acudits ni fan la migdiada ni ballen sevillanes. Jo respondria més al perfil de Sèneca, el filòsof estoic que també era de Còrdova”. És estoic, vostè? “Ben bé estoic, no”. Potser auster? “M'agradaria ser-ho encara més del que ho sóc”.

En la seva conferència al Romea va parlar de la seva primera dona. Va explicar que s'havia mort aquest estiu. Es va emocionar. “Ho vaig sentir molt. Tot i estar separats teníem bona relació. És estrany, oi?” Hi pensa, en la mort? I en un més enllà? “Jo no vaig a missa però tinc un sentiment de transcendència i em sento immers en la religió cristiana. Independentment de creences, penso que tothom hauria de llegir la Bíblia. La mort no em fa por. Em fa por arribar-hi en males condicions. Molts dels que s'oposen a l'eutanàsia canviarien d'opinió si tinguessin un familiar vell que patís de manera irreversible”.

Té cinc fills. Una noi de 26 anys i un noi de 24 del primer matrimoni i trigèmins en edat escolar de la segona. Es porta bé amb els grans? “Bé. La noia és al Regne Unit. El noi treballa i estudia. Abans d'ahir vam dinar plegats. Són bons nois”.

Miri, president, la veritat, vostè és una mica misteriós a còpia de ser tan reservat, tan coriàci. Tothom fa conjectures sobre la seva persona i a mi de vegades se m'ha ocorregut que sota aquesta imatge d'home impàvid hi pot haver un autoritari. És una persona autoritària? Autoritari amb la gent del seu partit, amb els seus consellers, amb la família. També hauria pogut pensar que era afable, però no sé per què la paraula que em ve al cap és autoritari. “Crec que no ho sóc, tot i que alguns cops defensi amb passió les meves idees. De totes maneres jo estic convençut que ningú mai no té el cent per cent de la raó. L'altre en té una bona part i a mi m'agrada escoltar-lo. És molt bo, escoltar”. Molt bé, ja ha escoltat. La seva opinió canvia, després d'haver-ho fet? “De vegades no”.

És feliç? “Això és com el blanc i el negre. D'un color a l'altre hi ha moltes gradacions. Jo crec que sóc un privilegiat. Faig el que m'agrada, em

paguen per fer-ho i en puc viure. Això és fantàstic. Sí, és veritat que hi ha moments que ho engegaria tot a rodar, però llavors penso que la carn ve amb l'os. No es pot tenir tot, en aquesta vida ". I quan ho engegaria tot a rodar, on es traslladaria per fugir-ne? En aquella conferència al Romea va parlar d'un desitjat viatge a l'Àfrica, quan tingués temps i disponibilitat. "Aniria al Congo de la mà de Joseph Conrad. Vostè ha llegit mai Conrad? Doncs l'ha de llegir. He fet incursions pel nord d'Àfrica. I el desert? ha anat vostè mai al desert?" Només l'he entrevist a Egipte, president. " A la nit hi fa fred. Et situes a la sorra i aixeques els ulls al cel. Mai no haurà vist tantes estrelles. Tampoc haurà escoltat tant silenci..."

En el transcurs de la trobada, el president Montilla s'ha emocionat o ha quedat en suspens dues vegades. Una, quan ha evocat la mort de la seva primera dona. L'altra, ara parlant de les estrelles i el silenci del desert. Quan en va veure les estrelles, quan en va sentir el silenci, estava sol o acompanyat? "Acompanyat..."

El cos no gaire gran ni gaire alt de José Montilla se sosté sobre uns peus enormes. M'oblido de preguntar-li quin número de sabates calça però deu ser desorbitat. "M'agrada anar a peu. De jove havia recorregut sovint els carrers de Barcelona. Anant de viatge, em recordo circulant per Atenes, París, Roma, sempre caminant". Ara no ho pot fer? "Ho puc fer però no sol ni amb la sola companyia que voldria sinó amb el mosso d'esquadra que em segueix pertot protegint-me". Quan va a l'estranger on no el coneix ningú, també? "Quan vaig al cine, quan vaig al teatre, quan vaig d'excursió... De vegades, a l'estranger, encara m'hi volen incorporar un vigilant propi del país. Molts cops m'agradaria anar als llocs i que no em reconegués ningú. Al Núria, per exemple, el restaurant del capdamunt de la Rambla de Barcelona on anava a esmorzar amb alguns amics quan

sortia del taller d'arts gràfiques de Sant Joan Despí on treballava de nits quan era jove i m'havia de pagar els estudis”.

Què li ha dit, l'última analítica? “Que tinc una mica de sobrepès i un punt de colesterol”. I el metge? “Que faci exercici, però fa quinze anys que no tinc temps de fer-ne. Pensi que jo havia estat un gran ciclista”.

Què volia ser de petit? “No vaig tenir una vocació clara. Vaig entrar a la lluita política del Baix Llobregat i aquíestic”. O sigui que vocació de president de la Generalitat, ni parlar-ne. “En aquell moment no la podia tenir ningú perquè no sabíem què era la Generalitat i molts pocs coneixien l'existència de Tarradellas”. Què detesta? “La deslleialtat i la hipocresia”. Em sembla que endevino les virtuts que prefereix. “La lleialtat i la sinceritat”. Hi ha una manera de saber quines dones agraden a l'entrevistat: preguntar-li les actrius preferides. “Ingrid Bergman, Catherine Deneuve i l'enigmàtica Lauren Bacall. Les dones m'agraden; els homes, no”.